

felv paa dette tilbageblivende Beløb af 2 til 3 Millioner Udgifter. Lader os tage den vigtigste Post, Pensionsvæsenet, troe De, at Communernes Selvstændighed vil kunne virke anderledes, selv her, end meget langsomt. Men jeg frygter for, og jeg vil nødtigt spille en Cassandra's Rolle ved at udtale det, at det, selv om vi fik den fuldstændigste Communalordning, vil vare meget længe, inden Pensionsvæsenet vil blive betydeligt formindsket, og jeg skal strax siige Dem Marsagen, hvorfor jeg tvivler derpaa, naar De først have tilladt mig at gjøre en anden Bemærkning. Det er her i Salen blevet udtalt, at de mange Brost, som vor tidligere Administration har havt, er Hovedgrunden til, at Pensionsvæsenet i saa høi en Grad er steget. Dette er antydet af Finansministeren og bifaldet af flere Medlemmer. Jeg føler mig paa ingen Maade kaldet til at forsvare den tidligere Administration, især naar den angribes af dem, der i deres tidligere Stillinger havde langt mere Leilighed til at kjende dens Brost end jeg, og jeg indrømmer, at den ikke har havt saa Feil, og ved sin altfor store Complication gjort mange, især underordnede Embedsmænds Ansættelse nødvendig. Dette har naturligviis bidraget til Pensionsvæsenets Forøgelse, men jeg troer ikke, at den tidligere administrative Ordning, om den ogsaa nok saa meget har virket lamnende paa Forbedringens Indførelse, om den ogsaa i en Grad, og selv ikke i ganske ringe Grad har havt Indflydelse paa Embedsmænds Ansættelse i visse Administrations-Orene, og saaledes har bidraget, jeg siger bidraget, til Pensionernes Forøgelse, at det er heri, hvor man skal søge den fornemste Grund til at Pensionsvæsenet er opløbet til den enorme Høide, som det nu har. Den sande Marsag dertil ligger efter min Overbeviisning deri, at man i de sidste 30 Aar eller nogle og 30 Aar, fra 1816 af, da man vilde begynde at reformere vor Statsmaffine, undertiden har havt ret gode Ideer, og altid en meget god Villie dertil, dog næsten altid manglet Kraft til at gjenføre den tilstigele Reform, saaledes som

den var paatænkt, og deraf har det været Følgen, at den ene Reform gjorde strax en ny Reform til Nødvendighed. Men dette er Noget, som man har fulgt lige indtil de aller sidste Dage, og heraf er det især kommet, at Pensionsudgifterne ere stegne til den enorme Sum, som de udgjøre, i et saa lille Land som Danmark; men jeg tillader mig at troe, at vi ikke bør være altfor store Forhaabninger med Hensyn til Fremtiden, selv om man nu med mere Kraft end forhen vil gaae frem i de reformerende Administrationsplaner, thi paa den Bane, hvorpaa vi nu ere komne ind, vil der maaffee i en vis Retning ikke findes saamegen Anledning til Pensionernes Forøgelse som tidligere, men i en anden Retning vil der maaffee findes større Anledning. dertil end før, thi det er en nødvendig Følge af den ministerielle Forvaltning i Modsetning til den collegiale, at Embedsmænd, som ikke svare til de ministerielle Anskuelser, som for en Tid gjøre sig gjældende, oftere maae blive remove-rede, og andre Kræfter, som antages at være dygtigere og mere i Overensstemmelse med Minister-Anskuelser, maae sættes ind i Administrationen. Jeg troer saaledes, at det er en Illusion, naar man antager, at Communernes Selvstændighed skulde kunne bevirke en stor Forandring i eller en sand Reform af vort Finansvæsen, eller at man, fordi de Feil, som have ligget i den tidligere Administration, blive rettede, derfor skulde vente sig nogen stor og snar Forandring af Budgettet. Jeg skal ved denne Leilighed dog tillade mig at gjøre opmærksom paa Noget, som blev sagt i Salen, og som den hvitærede Finansminister vel har imødegaaet, men som jeg troer at have en Slags Berettigelse til at tale om, fordi jeg for ikke saa længe siden allerede har gjort opmærksom derpaa. Det var med Hensyn til Normal-Reglementet for 1841. Man har her i Salen villet gjøre det til en Bebreidelse for den forrige Regjering, og selv for det nærværende Ministerium, at man, istedetfor at nærme sig Normal-Reglementet, mere og mere har fjernet sig derfra.